

La meva experiència Hippokrates en terres escoceses

Autor: Mariona Alarcón, MIR Sagrada família

Des de sempre he tingut curiositat per poder conèixer la sanitat i la manera de viure la salut a diferents cultures i països, per això des del primer moment que vaig saber de l'existència del programa d'intercanvi *Hippokrates*, dirigit a metges/esses joves i metges/esses residents de medicina de família i comunitària, vaig estar interessada en poder realitzar un intercanvi.

Com que treballa en una àrea urbana, vaig pensar que podria ser interessant conèixer un lloc completament diferent al meu, motiu pel qual vaig començar a buscar llocs rurals de països de parla anglesa. Tot i que l'idioma dels intercanvis *Hippokrates* és l'anglès a tots (o quasi tots) els països, no volia haver de necessitar traducció del que digués el/la pacient. Finalment, vaig poder realitzar l'intercanvi a una zona rural i molt remota del nord oest d'Escòcia.

Vaig estar a *Scourie, Kinlochberrie & Durness Medical Practice*, que es tracta de tres dispensaris que treballen conjuntament per cobrir una àmplia zona de territori del nord-oest d'Escòcia (40 km de nord a sud i 56 km d'est a oest per carretera), amb una població resident d'aproximadament 900 habitants, però que augmenta lleugerament amb residents temporals durant l'estiu.

L'horari d'aquests dispensaris és de 9-13h i de 15-18h, però a part, i degut a la localització tant remota a la qual es troben, ja que l'hospital més proper està a més unes 3h de distància per carretera, els metges/esses de família que hi treballen han d'estar localitzables durant les hores que estiguin tancats (nits i caps de setmana). A la regió, hi ha una ambulància amb base a Kinlochberrie amb dos tècnics sanitaris, però en múltiples ocasions les emergències es deriven en helicòpter a Inverness o a les Illes Hèbrides Exteriors, en funció de la meteorologia en aquell moment.

El dia de la meua arribada, em van passar el meu horari laboral. Faria l'horari de la Dra. Berrie, compaginant assistència als tres dispensaris i atenció domiciliària. També em van facilitar un telèfon mòbil per poder-me localitzar en cas d'emergència, però durant la meua estada de 15 dies, no hi va haver cap servei d'urgència durant la nit.

Com us podeu imaginar, la meua experiència com a metgessa de família en una zona tant rural i remota va ser molt diferent a l'experiència que he tingut, fins ara, treballant a Barcelona, en un CAP amb una població de 21.900 persones aproximadament.

La principal diferència que em va cridar l'atenció, ve donada per la gran diferència d'accés als recursos dels respectius sistemes sanitaris (CAP, urgències d'hospitals/CUAP, serveis de diagnòstic per la imatge, consultes externes hospitalàries...). A l'àrea rural d'Escòcia on vaig estar, l'accés a aquests es veia molt limitat, significat que per a la realització de proves complementàries, el pacient havia de desplaçar-se per carretera 2h com a mínim. Això es veia clarament reflectit a la pràctica diària, on el pacient acudia a la consulta amb l'expectativa que el metge/essa de família que l'atengués, li confirmés que era una patologia menor que no requeria d'altres proves que l'exploració física realitzada a la consulta. En canvi, en múltiples ocasions, m'he trobat a la meua consulta a Barcelona, amb pacients que consideren que l'exploració física no és suficient per al diagnòstic de la seva patologia i es senten que no estan rebent l'atenció mèdica adequada si no es realitzen proves complementàries (radiografies, analítiques)...

Una altra diferència important era que els dispensaris de la zona d'Escòcia que vaig visitar, dispensaven ells mateixos la medicació per als pacients. Això significa que totes les prescripcions es preparaven i entregaven als pacients d'acord amb el que se'ls hi havia prescrit, amb el número exacte de comprimits necessaris pel tractament a realitzar. Em va agradar molt aquest mètode de prescriure i donar la medicació als pacients, en comparació amb el que sovint passa al nostre àmbit, on els pacients reben una caixa sencera de medicació independentment de la durada del tractament que han de realitzar, causant acumulació de medicaments als domicilis dels nostres pacients.

De totes maneres, allò que més em va marcar del que vaig aprendre durant la meua estada, i que actualment procuro aplicar en el meu dia a dia, va venir donat de les diferències culturals entre els anglesos i nosaltres. Em va cridar especialment l'atenció com demanaven de forma molt marcada permís i buscaven acord amb el pacient en tot moment

durant la consulta (per explorar-lo, per prescriure medicació/proves complementàries...). Quelcom que crec mai hem d'oblidar.

En resum, un intercanvi *Hippokrates* és una experiència molt enriquidora que recomanaria a tothom que estigués interessat en conèixer el funcionament de l'atenció primària a altres països. Sens dubte, una experiència única.

Citació

Autor: Alarcón, Mariona.

Títol article: La meva experiència Hippokrates en terres escoseses

Revista: APSalut. Volum 5. Número 2. Article 89

Data: 14 d'abril de 2017

UNITAT DOCENT D'ACEBA / Sardenya, 466 - 08025 Barcelona / Tel. 93 567 43 80 / udaceba@aceba.cat